

Marte (43):

“ER ONTSTOND EEN ONDWINGBARE OERDRANG, EEN ZICHTBARE SURVIVAL OF THE FITTEST”

“Jullie bericht over ik-zie-ik-zie-wat-jij-niet-ziet... Borsten, overal! was treffend. Ik kon er om grinniken, maar jullie hebben een pijnlijk punt geraakt. Ik ben alweer 5 jaar geleden behandeld voor borstkanker. Mijn ene borst is toen direct verwijderd, geen discussie over mogelijk. En omdat BRCA1 sterk vertegenwoordigd is in onze genen, heb ik besloten om de andere borst preventief te laten verwijderen. Ondertussen zijn alle reconstructies uitgevoerd. Ik heb een spiksplinternieuwe voorkant met nep tepels en veel littekens. Zelf ben ik blij met de keuze, want het geeft mij vrijheid om te dragen en te doen wat ik wil en ik voel een zorg minder voor controles etc. Maar ideaal is de situatie verre weg. Het gevoel in mijn borsten is weg en mijn trots waardoor ik me ooit zo sexy en aantrekkelijk voelde, is compleet verdwenen. Ik wist niet dat de aantasting van vrouwelijke delen zo'n invloed heeft op je hele zijn. Het lijkt bijna een soort oerpijn die grote impact heeft op je gevoel van eigenwaarde die weer lijkt voort te komen uit de aandacht die je van je liefdespartner verwacht en in een goede relatie ook krijgt.

Ondanks de tamoxifen en de ommekeer in mijn hormoonhuishouding die me eerder mannelijk dan vrouwelijk maakten, had ik toch behoefte aan intimiteit (of misschien juist wel daarom). En daar ging het mis. Ik heb de liefste man van de wereld en we zijn ook al bijna 18 jaar samen en we hebben drie hele leuke kinderen samen. Daar wil je hard voor vechten. Maar hij vond het moeilijk om te wennen aan mijn nieuwe lichaam en vooral aan mijn nieuwe borsten. Dat kan ik begrijpen. Heel goed zelf. Die borsten hebben alles te maken met verwoesting, operaties en ziek-zijn. Niets met seksualiteit. En dat blijkt toch zo ontzettend belangrijk als je het leven weer wilt oppakken. Op den duur. Jammer, wil ik bijna zeggen. Maar dat is het wel, bij ons. Het lukte hem niet om vol overgave te kunnen stoeien met zo'n gekunsteld gebied. Dat deed ons allebei heel veel verdriet. Ik kon er niets aan doen dat ik ziek geworden ben, ik wilde dit helemaal niet zo en kan er ook niets meer aan veranderen. Hij ook niet. Wat vroeger zo natuurlijk en liefdevol was, werd geforceerd en plastisch. We gingen ons schamen voor elkaar en wisten niet meer wat de ander prettig vond, hoe we elkaar konden benaderen en hoe we de natuurlijke draad weer op moesten pakken. Dus gebeurde er helemaal niets. De afstand werd groter en groter en langzaam aan gingen we ruziën over alles en nog niets. Onafhankelijk van elkaar ontwikkelden wij allebei een soort borsten-obsessie. P. die nooit echt in borsten geïnteresseerd was, werd aangetrokken tot vrouwen met strakke shirts en uitpuilende décolletés. En ik verafschuwde die perfecte bollingen in jurkjes, topjes en bloesjes.

Hoewel wij beide nuchter en niet seks-driven zijn, leek er een soort onbedwingbare oerdrang te ontstaan, een zichtbare survival of the fittest. De gezonde vrouwtjes werden aantrekkelijk en de ongezonde vrouwtjes werden minder belangrijk. Als wij samen op een feestje verschenen, had ik al door met welke vrouwen hij een gesprekje zou voeren. En weg was mijn vertrouwen. Van een leuke, enthousiaste, vrij-geestige persoon, werd ik een gekrenkte, jaloerse vrouw. En ik snap dat ik mezelf zo nog minder aantrekkelijk maakte en de afstand tussen ons groter maakte, maar het lukte me niet om hier mijn gemak in te vinden. De situatie is uiteraard geëscaleerd. Tijdens een reisje met collega's, verloor P. zijn zelfbeheersing en ging keihard in op een avance van een vrouwelijke collega die al een tijdje om zijn aandacht schreeuwde. In eerste instantie durfde hij mij niets te vertellen. Hij schaamde zich natuurlijk kapot en vond het ongelooflijk pijnlijk voor mij. Maar mijn voelsprieten stonden op scherp en ik voelde aan zijn aanwezigheid dat hij niet meer alleen van mij was. Ik ben gaan vragen, gaan peuteren, gaan zeuren en zijn telefoon gaan checken. En daar kwam de aap uit de mouw. Verwijderde sms'jes waren niet zo goed verwijderd dat ze niet meer te lezen waren. Mijn gevoel werd bewaarheid. Hij had iets met een andere vrouw. Ik dwong hem om een verklaring die ik met moeite kreeg. “Je wil de waarheid helemaal niet horen”, was zijn argument en hij heeft toegeven dat hij gevallen was voor de verleiding. Hij wilde zo graag nog een keer echte borsten voelen.

Maar die obsessie werd een deceptie. Hij vond er geen klap aan. Borsten zijn maar borsten, het is de vrouw waar ze toebehoren die er toe doet. Hij kon daarom ook geen seks met haar hebben en met dit misgrijpen is hij in een klap van zijn borstenobsessie genezen. Dat hij hier niet open met mij over kon praten, was omdat hij zich zo verschrikkelijk schaamde, dat hij wist dat hij mij tot mijn bot had kwetst en dat dit wellicht het echte einde zou zijn van onze relatie. Het deed pijn, heel erg veel pijn. Maar zijn ontdekking was nodig om weer focus te krijgen op ons. Omdat we tegen nog meer dingen aanliepen, zijn we zijn gaan praten met een professional. Zij heeft ons geholpen om de situatie te overzien en een plek te geven. Die collega werkte niet in zijn directe omgeving. Hij heeft het contact met haar verbroken en vermijdt feestjes en bijeenkomsten waar zij ook aanwezig is, tot het vertrouwen volledig is hersteld. Dat gaat wat mij betreft nog wel even duren. Ik ben enorm op mijn hoede, geloof jammer genoeg niet altijd wat hij zegt en blijf argwanend. Ik hoop dat als er 100% rust is en onze band volledig is hersteld, ik me weer kan ontspannen en hem weer wat los kan laten. Dat moet enorm benauwend voor hem zijn. Dat is wat mij te doen staat, mijn zelfvertrouwen vergroten en versmelten met mijn nieuwe lichaam en de situatie, zodat ik minder afhankelijk ben van hem. Maar ik vind ook dat hij mij daar bij mag, nee, moet helpen. Het kan niet zo zijn, dat ik dit in mijn eentje moet oplossen, daarvoor is het te ingewikkeld en zijn we teveel samen. Pas als hij mijn lichaam weer kan liefhebben en mij het gevoel kan geven dat wij er samen toe doen, dan zal onze relatie weer ontspannen kunnen zijn. Het kip en het ei dus. Dat is hard werken, voor ons allebei. Tot die tijd blijf ik op mijn hoede en vraag ik wellicht het onmogelijke van hem. En...we houden gewoon heel veel van elkaar. Te veel. Daarom waarschijnlijk zoveel verdriet en moeite. Ik hoor graag jullie tips en ervaringen. Misschien zie ik iets over het hoofd."